

(ΜΕΓΑ ΘΑΥΜΑ ΣΤΗ ΣΥΡΙΑ)

SURİYE'DE BÜYÜK MUCİZE

Kudüs Elen Ortodoks Patrikhanesi. Beytullahm'deki Pimenon Manastırı'nın başrahibi İgnatios, 28-3-2005 Pazartesi günü, Kilise Radyo Merkezi'ne verdiği röportajında, Meryem ananın büyük bir mucizesi hakkında şunları söyledi:

Aralık 2004 tarihinde, kitle iletişim araçları önüne çıkan, Suudî Arabistan'lı çok zengin bir kişi, kendisinin bizzat yaşadığı ve bütün hayatını değiştiren şu sarsıcı olayı anlattı. Televizyon ve radyoda söylemiş olup, bu olayı gazeteler ve dergiler de Suudî Arabistan'da, Suriye'de, Filistin'de ve diğer komşu ülkelerde de yazdılar.

Seneler önce, zengin fakat kısır bir Müslüman kadınla evlendi. Birçok doktorlara oldukça para harcadıkları ve de uzunca bir zaman geçtiği halde çocukları olmamıştı. Ebeveyni, daha bir kadınla evlenmesini teşvik ediyordu, nasıl olsa, dört kadın almalarına kadar kanun onlara izin veriyor.

O, çok üzgün bir durumda, hanımını alıp, biraz kendilerini unutmak ve eğlenmek için Suriye'ye gezmeye gitti. Şoförü kılavuz olan bir limuzin kiralayıp, memleketin en sosyetik ve görülecek yerlere götürmesini istediler. Şoför, gezdirdiği çiftin yüzlerinde bir acı ve sıkıntı sezdi. Söze başlayarak ve cesaret alarak bir ara kendilerine sordu: «Neden memnun görünmüyorsunuz? Yoksa bunun suçlusu ben miyim? Sakın sizi gezdirirken hoşunuza gitmeyen bir şey olmasın»?

O zaman onlar kendisine açıldılar ve çocuk yapamama problemini ifşa ettiler. O vakit de Müslüman kılavuz kendilerine dedi: «Burada Suriye'de, Ortodoks Hristiyanları'n, Şeydenaya (arapça bir sözcük olup, Meryem ana anlamına gelir) Manastırı var ve birçok kısır aileler Meryem ananın mucizeler yaratan ikonasına gidiyorlar. Orada, ikonanın kandilinin fitilinden ilgilenen kişiye verirler, onu yer, sonra da Hristiyanların Meryem anası, inancına göre isteğini gerçekleştirir».

Bunu duyar duymaz, Suudî Arabistan'lı ve hanımı, heyecanlı bir şekilde, «Bizi oraya, Şeydenaya'ya, Hristiyanların Meryem anasına götür. Ve eğer bizim çocuğumuz olursa, yeniden gelip sana 20.000 dolar ve manastıra da 80.000 dolar vereceğim», dedi. Manastıra gidip orada kendilerine söylenenleri yaptılar, memleketlerine döndüler, az sonra da hanımı hamile kaldı. Birkaç ay sonra da nur topu gibi sağlıklı ve sevimli bir oğlan doğurdu. Meryem anamız daha bir defa mucize yarattı. Bebek doğar doğmaz, Suudî Arabistan'lı adam, adağını yerine getirmeğe kalktı.

Aynı şoföre, onu Şam hava alanından alması için telefon etti. Ancak o, kurnaz ve kötü kişi, daha iki arkadaşına, hava alanına beraber gidip,

zengin Suudî Arabistanlı'yı alıp ve sonra da soyup öldürmeleri için haber verdi. Böylece bütün paralarını alıp üç kişi arasında bölüşeceklerdi.

Hava alanına gidip onu oradan aldılar. Yolda, zavallı başına geleceklerden habersiz bir şekilde, diğer iki kişiye de onar bin dolar vereceğini söyledi. Ancak onlar yol değiştirdiler. Meryem ananın manastırına gidecekleri yerde, ıssız bir yere gittiler. Onu orada boğazladılar ve parça parça yaptılar. Önce başını kestiler. Sonra da onun kollarını ve bacaklarını kestiler. Ancak onları bu korkunç cinayet öyle bir kör etmişti ki, onun parçalanmış cesedini orada atacakları yerde, arabanın arkasına koyup, ki üzerinde olan bütün para ve değerli eşyalarını da alarak, başka bir yere atmak için hareket ettiler.

Fakat ana yolda limuzini arıza yapıp, arabanın makinesi niçin durdu ve ne oldu diye bakmaları için yolun ortasında durdular. Az bir zaman sonra, yoldan geçen bir kişi onları görüp, kendilerine yardım etmek için inerek onların yanına gitti. Ancak, yaptıkları bu korkunç cinayet onun tarafından anlaşılma tehlikesi karşısında korkmuş bir durumda oldukları halde, hiçbir şey yokmuş gibi davranarak yardım istemediklerini söylediler. Fakat, yoldan geçen bu kişi, bagajın altından kanların aktığını gördü ve daha ileride, polisin gidip orada nelerin olduğunu görmesi için karakola haber verdi. Çünkü bu üç kişi kendisine şüphe uyandırmışlardı.

Polisler oraya gittiler, asfaltın üzerindeki kanı gördüler ve kaportayı açmaları için kendilerine emir verdiler. Kaportayı açar açmaz, Suudî Arabistan'lı kanlar içerisinde ve sağlıklı bir durumda, dikilmiş olarak dışarı canlı çıktı! «Henüz şimdi», dedi, «Meryem ana, boğazıma son dikişini buraya attı», kendisi boğazına işaret ederek gösterdi, «daha önce de bütün vücudumu dikmişti»!

Cani taksici ile iki arkadaşı akıllarını kaçırdılar ve delirdiler. Onlara kelepçeler geçirildi, psikiyatrik hapishanelere gönderildiler ve içlerine şeytan girmiş gibi bağıryorlardı: «Biz seni öldürdük, biz seni parçaladık, senin başını kestik, sen şimdi nasıl olur da yaşıyorsun?» Suudî Arabistan'lı kişi bu parlak mucizeyi belgelemeye gitti. Üst seviyeli bilirkişiler onu gördüler, adlî tabipler ve polisler bu mucizeyi imzalarla onayladılar. Taze monte edilmiş görünüyordu. Dikişler meydanda idiler.

Tedavi edilen Suudî Arabistan'lı ilân edip itiraf ediyor ve diyordu: «Hristiyanların Meryem anası beni dikti ve Oğlu'nun gücüyle beni yeniden diriltti». Sonra da bütün yakınlarını Suriye'ye gelmeleri için telefonla çağırdı. Şeydenaya Manastırı'na gittiler, Meryem anaya şükrettiler, şükür ayinleri ve sıcak dualar ettiler ve vaadettiği 80.000 dolar yerine, Meryem anamızın kendisine yaptığı büyük iyilik için 800.000 dolar bağışladı.

Bugün kendisi sürekli bu sarsıcı mucizeyi anlatıyor ve her defasında da, «Ben Müslüman iken, başıma şu ve şu olaylar geldi...», bununla da onun şimdi Müslüman olmadığını söylüyor, ne kendisi ne de ailesi. Bu mucize Arap ülkelerini ve bütün Orta Doğu'yu karıştırdı. Korkunç bir şaşkınlık ve velvele yarattı. « Allah'ımız yaşıyor, gerçek ve tek her şeye kadir olan»!

İeromonahos patir Maksimos tu Gerontos İosif, P.K. 49, Karies 630
86 Aynaroz

www.maximosathos.com, e.mail. frmaxim@otenet.gr

(ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΛΛΟ ΚΟΣΜΟ)

ÖTEKİ DÜNYADAN GERİYE DÖNÜŞ

Aynaroz keşişi rahip Maksimos'un «İnanç ve Hayat» kitabından.

Ben ateisttim. Allah'a çok kötü bir şekilde küfür ediyordum. Utanç ve fuhuş içerisinde yaşıyor ve dünyada manen ölü idim. Ancak merhametli Allah, benim kaybolmama izin vermedi ve beni, aşağıdaki harika şekildeki gibi tövbeye sevk etti.

1962'de kanser hastası olup 3 yıl boyunca hastaydım. Ancak ben dayanmaya devam ediyordum. Sağlığıma kavuşma ümidiyle hem çalışıyor ve hem de doktorlara koşup tedavi oluyordum. Son altı ayda o kadar zayıflamıştım ki, su bile içemiyordum. Biraz olsun su içer içmez o suyu kusuyordum. O vakit, beni hastaneye götürdüler. Çok faal olduğum için, Moskova'dan bir profesör çağırdılar ve beni ameliyat etmelerine karar verdiler.

Ancak, benim karnımı açar açmaz, ben hemen öldüm. Ruhum bedenden çıktı ve iki doktorun arasında duruyordu. Büyük bir korku ve dehşetle bedenimdeki hastalığımı seyrediyordum. Bütün midem ve bağırsaklarım kanserden tahrip olmuş bir durumdaydılar. Durup kendi kendime soruyordum, neden iki kişiyiz? Ruhun varlığından haberim bile yoktu. Ateistler bize, Allah ve ruhun olmadığını ve halkı olmayan bir şeyle korkutmak için bunlar, papazların buluşlarıdır diye öğretiyorlardı.

Bütün bağırsaklarımı dışarıya çıkarıp on iki parmak bağırsağını arıyorlardı. Ancak orada sadece irin vardı. Her şey tahrip olmuş bir durumdaydı. Sağlıklı hiçbir şey yoktu. Sonra da doktorlar dediler: «Bunun, yaşayacak bir şeyi de yok». Her şeyi büyük bir korku ve dehşetle seyrediyordum, ancak, gene de düşünüyordum: «Nasıl ve

nereden beden ve ruh olarak iki kişiyiz? Nasıl olur da, aynı anda, hem ayakta hem de uzanmış bir durumda oluyorum?»?

O zaman doktorlar apar topar bağırsaklarımı içeri koydular. Bedenimi cenaze odasına götürüp, yeni doktorların ders yapması için verilmesini söylediler. Ben de onların yanlarına gidiyordum. Ancak, hep düşünüp kendime soruyordum: «Nasıl ve nereden iki kişiyiz?» Orada beni, boğazıma kadar bir çarşafla örtülü bir durumda bıraktılar.

Sonra da, altı yaşında olan küçük oğlum Antruska ile kardeşimin geldiğini gördüm. Oğlum bedenime yaklaştı, başımdan öptü, ağlayarak da şunları söylemeğe başladı: «Anne, anne, niçin öldün? Ben daha küçüğüm, ben sensiz nasıl yaşayacağım? Babam yok. Sen de öldün!» O zaman ben onu kucakladım ve onu öptüm, fakat o hiçbir şey anlamadı. O beni ne gördü, ne de bana dikkat etti. O sadece benim ölü bedenime bakıyordu. Aynı anda, kardeşimin de ağladığını görüyordum.

Sonra da birden bire kendimi evde buldum. Orada, birinci evliliğimden olan kayın validemi, annemi ve kız kardeşimin geldiklerini gördüm. Birinci kocamı, Allah'a inandığı için onu terk etmişim. O zaman benim eşyalarımın dağıtımını başlandı. Ben, zengin ve lüks içerisinde yaşıyordum. Ancak, bütün mal varlığımı haksızlık ve fuhuştan kazanmışım.

Kız kardeşim, benim eşyalarımın en değerli olanlarını almağa başlamıştı, kayın validem ise, oğlum için de bir şeyler bırakmasını istiyordu. Fakat kız kardeşim hiçbir şey vermiyordu. Hem de kayın validemle alay ederek diyordu ki: «Bu çocuk senin oğlundan değil, sen de onun hiçbir şeyi değilsin». Onlar benim eşyalarım için kavga ederlerken bir de baktım ki etrafımızda şeytanlar sevinç içerisinde oynuyorlardı. Bunların tümünden sonra, dışarıya çıktılar ve kapıyı kapattılar. Kız kardeşim benim eşyalarımın oluşun büyük bir bohça aldı.

Bunlar olup bittikten sonra, kendimi birden bire havada uçakla uçuyormuş gibi buldum. Birinin beni tuttuğunu ve giderek de daha yukarı yükseldiğimi hissediyorum. Şehrim olan Barnaul üzerinde kendimi buldum. Ancak, kısa bir süre sonra gözlerimden kayboldu ve ortalığı bir karanlık kapladı. Sonra da ışık gelmeğe başladı. Gelen ışık o kadar kuvvetliydi ki ona bakamıyordum bile. Beni, genişliği bir buçuk metre olan siyah bir levha üzerine koydular.

Çok kalın gövdeli ve pek güzel yapraklı ağaçlarla dolu bir yeşil otlu vadi görüyordum. Bu ağaçların arasında evler de vardı ve hepsi de yeniydiler, fakat içlerinde kimlerin yaşadığını görmedim. Düşündüm,

acaba nerede bulunuyorum? Eğer ben Dünya'nın üzerindeysen, o zaman, niçin fabrikalar ve işletmeler yok, ne de başka binalar? Neden yollar yok? Niçin trafik yok? İnsanları olmayan ne biçim yer burası? Her şeye rağmen, acaba burada kimler yaşıyorlar?

Biraz ileride, kral giysileri giymiş uzun boylu yakışıklı bir bayan gördüm. Öyle ki, altında, ayak parmakları bile görünüyordular. O kadar hafif yürüyordu ki, ayaklarının altındaki ot bile eğilmiyordu. Onun yanında da bir delikanlı olup boyu da bayanın omuzlarına kadar vardı. Bu delikanlı, elleriyle yüzünü kapatarak ve acı-acı ağlayarak ona bir şey için yalvarıyordu, ancak ne sebepten olduğunu işitemiyordum. Onun oğlu olduğunu düşündüm ve içimden de şikâyet ederek dedim ki, acaba niçin ona acımıyor ve isteğini yerine getirmiyor diye. O ağlıyor ve dövünüyordu, ancak o bayan onun isteğini bir türlü yerine getirmiyordu.

(Not: Bütün bunlardan anlaşılıyor ki, bu genç erkek, hikâyeyi anlatan o genç kadının koruyucu meleğiydi. Bir de, kutsal melekler, biz onları görmediğimiz halde, onlar bizi ne kadar koruduklarını gösteriyor.)

Onlar bana yaklaştıkları an, genç erkek o genç bayanın ayakları önüne düşerek o bayana feryatlar koparak yalvarmağa ve ondan bir şeyler istemeğe başladı. Bayan, o vakit ona cevap verdi, fakat ben onu anlayamadım. Onlar yanıma geldiklerinde, nerede bulunduğumu anlamam için bayana sormak istedim.

Fakat o anda, bayan ellerini kavuşturdu, gözlerini gökyüzüne dikti ve dedi: «Allah'ım, bu can, şu halde olduğu gibi nereye gidecek?» Ben titriyordum ve ancak henüz şimdi, öldüğümü anlamıştım. Ruhumun gökyüzünde olup bedenimin de dünyada kaldığını. O vakit ağlamağa ve feryatlar koparmağa başladım ve bir sesin bana şöyle dediğini duydum: «Babasının hayırları için onu dünyaya geri çevirin». Başka bir ses de cevap verdi: «O bayanın günahkâr ve bozuk ahlâklı hayatından bıktım. Onu yeryüzünden tövbesiz olarak silmek istiyordum, fakat babası bana onun için yalvardı. Ancak gitmeğe hak ettiği yeri kendisine gösteriniz».

Hemen o zaman, hiçbir şey anlamadan kendimi cehennemde buldum. Orada bana doğru ateşte kızmış gibi uzun dilli yılanlar ki onlar ateş ve başka tiksindirici pislikler püskürtüyorlardı. Dayanılamayacak bir pis koku mevcuttu. Bu yılanlar benim etrafıma sarıldılar. Aynı anda, ansızın parmak kalınlığında, kuyruk uçları iğne ve küçük çengel biçiminde olan solucanlar da belirdiler. Bunlar, bütün açık yerlerimden içeriye, kulaklarımdan, gözlerimden, burnumdan vb. içeri giriyor ve böylece

bana işkence ediyorlarken ben de kuvvetli bir sesle bağıryordum. Ancak orada, hiçbir yerden ne yardım geliyordu ne de merhamet vardı.

Orada, çocuk aldırma yüzünden ölmüş olan bir kadını da gördüm. Görünür görünmez, Allah'tan merhamet dilemeğe başladı. Fakat Allah ona şöyle cevap verdi: «Sen dünyada olduğun müddetçe beni tanı mıydın. Çocuklarını karnında öldürüyordun. Üstüne de insanlara şöyle diyordun: “Çocuk doğurmamanız gerek. Çocuklar fazladır”. Ancak onlar benim için fazla değildirler. Bende, herkes için yeterince ve her şey var».

Allah bana da dedi ki: «Ben sana, tövbe etmen için hastalığı verdim. Fakat, sen ömrünün sonuna kadar bana küfür ediyordun. Beni tanı mıydın. Bu sebepten dolayı ben de seni tanı mıyorum. Dünyada Allah'sız yaşadığın gibi burada da öyle yaşayacaksın».

Bunlardan sonra her şey ansızın değişti. Pislik ve şiddetli feryat kayboldu. Uçtuğumu hissettim ve alay ettiğim kilisemi gördüm. Kapı açıldı ve içeriden beyazlar giymiş olan papaz çıktı. Başını eğik bir durumda duruyordu ve bir ses bana sordu: «Bu kimdir»? Ben de cevap verdim: «Bizim papazımız». O ses de devam etti: «Sen onun haram yiyici olduğunu söylüyordun. Ancak o, gerçek bir ruhanî liderdir, çünkü o maaşlı biri değildir. Rütbe bakımından küçük olduğunu bildiği halde, sıradan bir papaz, fakat o bana hizmet ediyor. Daha şunu da bil, bu kişi, günah çıkarma duasını sana okumazsa, ben seni affetmeyeceğim».

O zaman yalvarmağa başladım. «Allah'ım, beni dünyaya geri gönder, küçük bir oğlum var». Allah da cevap verdi: «Küçük bir oğlunun olduğunu biliyorum ve onun için de yazıktır». Ben de «yazıktır» dedim. O da devam etti: «Ben sizin hepimize acıyorum, hem de üç defa. Hepinizi bekliyorum, günahkâr rüyanızdan ne vakit uyanacaksınız, tövbe ediniz ve kendinize geliniz».

Bu arada yine Tanrı'nın annesi zuhur etti, ki ben ona «kadın» diye hitap ediyordum. Cesaret alıp kendisine sormak istedim: «Burada sizde Cennet var mı?» Cevap yerine, yine kendimi Cehennem'de buldum. Bu defa, önceki seferden daha kötüydü.

Etrafıma şeytanlar koşarak geldiler ve ellerinde de günahlarımın listelerini tutarak bağıryorlardı: «Sen dünyada olduğun zamanda bize hizmet ettin». Günahlarımı okumağa başladım. Bütün işlerim büyük harflerle yazılı olup büyük bir dehşet hissettim. Ağızlarından ateş çıkarıyorlardı. Şeytanlar benim başıma vuruyorlardı. Üzerime ateş kıvılcımları düşüp yapışıyor ve beni yakıyorlardı.

Etrafımda birçok insanların ağlayışlarıyla feryatları işitiliyordu. Ateş kızgınlaştığında, etrafımda olan her şeyi görüyordum. Ruhların görünümünü korkunçtu. Sakatlanmış bir durumda olup boyunları da

uzatılmış ve gözleri şişmişti. Bana diyorlardı: «Sen bizimle yaşamak zorundasın. Senin gibi biz de dünyada olduğumuzda, Allah'ı tanımıyorduk. Ona küfür ediyor ve her çeşit kötülüğü yapıyorduk. Fuhuş, kibir vb. ve hiç de tövbe etmedik. Günah işleyip de pişmanlık gösterenler, kiliseye gidenler, ibadet edenler, fakirlere sadaka verenler ve zorda olup ihtiyacı olanlara yardım edenler, onlar orada yukarıdadırlar». Ben bu sözlerden çok korktum. Bana sanki burada Cehennem'de bütün bir ömür boyu kalmışım gibi geliyor ve onlar da bana ebedi olarak onlarla yaşayacağımı söylüyorlar.

Bunlardan sonra yine Tanrı'nın annesi görüldü ve her yere ışık yayıldı. Şeytanlar kaçmağa başladılar. Cehennem'de azap gören ruhlar da merhamet için şöyle bağırmağa başladılar: «Gökyüzü Kraliçesi, bizi burada bırakma». Veya bağırıyorlardı: «Tanrı'nın annesi, yanıyoruz ve tek damla su bile yok».

O, ağlıyordu! Ağlayışları içerisinde şunları söylüyordu: «Siz dünyada yaşadığınız müddetçe, beni tanımıyordunuz. Allah'ınız ve Oğlum'a yaptığınız günahlara pişmanlık da duymuyordunuz. Ben de şimdi size yardım edemiyorum. Oğlum'un kararına karşı gidemem. Ancak kutsal Kilise'nin kendilerine dua ettiği insanlara ve akrabaların dua edip yalvardıkları insanlara yardım ediyorum». Bundan sonra, biz yükselmeğe başladık. Oysa, alttan hüngür hüngür sesleri bize kadar ulaşıyorlardı: «Tanrı'nın annesi, bizi bırakma».

Etrafım karanlık olduğu halde, yeniden aynı levha üzerinde kendimi buldum. Meryem ana yine ellerini kavuşturdu, gözlerini gökyüzüne doğru kaldırdı ve şöyle dua etmeğe başladı: «Bununla ne yapayım? Bunu nereye koyayım»? O vakit bir ses cevap verdi: «Onu saçlarından tutup dünyaya bırakınız». Meryem ana da sakin bir durumda, yarı açık bir kapıdan kaçtı. Öyle ki onun arkasında hiçbir şeyi görmüyordum.

Sonra, tekerlekleri olmayan on iki atlı arabası görüldü. Yavaş hareket ediyor ve ben de onları takip ediyordum. Tanrı'nın annesi, on ikinci arabanın dibi yoktur dedi. Ona oturmağa korkuyordum, fakat O, beni bundan itti ve kendimi dünyanın üstünde buldum.

Bunlardan sonra kendime geldim ve artık bilinçli olarak duruyor ve bakıyordum. Saat, öğle bir buçuktu. Gökyüzünde gördüğüm ışıktan sonra, dünya üzerinde olan her şey bana çirkin görünüyordu. Dünyanın üzerinde olmam benim hoşuma gitmiyordu, ancak ne yapayım? Kendi kendime canıma dedim: «Şimdi bedene git»!

O vakit kendimi hastanede buldum ve naaşların muhafaza edildikleri buzdolabına gittim. Buzdolabı kapalıydı, ancak hiç engelle karşılaşmadan içeri girdim ve orada benim cansız bedenimi gördüm. Başım hafiften yan tarafa bakıyordu. Belim ise, buzdolabındaki diğer ölü cesetlerin baskıları altındaydı.

Ruhum cesede girer girmez, hemen şiddetli bir soğukluk hissettim. Basınç altında bulunan belimi bir bakıma rahatlattım, katlandım ve ellerimle dizlerimi sıktım. O anda buzdolabının kapısını açtılar ve içeriye bir ölüyü koydular. Işığı yaktıkları vakit, benim toplanmış eğilmiş bir halde olduğumu gördüler, oysa genelde, bütün ölüleri sırt üstü koyuyorlar.

Hastabakıcılar beni böyle görünce korktular ve korkularından dağıldılar. Biraz sonra yanlarında iki doktorla geri döndüler ve derhal beni dışarıya çıkarıp elektrik lambalarıyla aklımın ısıtılmasını emrettiler. Bedenimde, yeni doktorlardan, deney ve öğrenmeleri için sekiz tane açma vardı. İki saatlik başımın ısıtılmasından sonra gözlerimi açtım. On iki gün sonra da konuştum. Sabah, bana yemem için tereyağlı pişi getirdiler, fakat oruç günleri olduğu için, yemek istemediğimi kendilerine söyledim. Hastabakıcılar kaçtılar, fakat hastanede herkes bana dikkat etmeğe başladı. Doktorlar gelip bana, niçin yemek istemediğimi sordular.

Ben de kendilerine dedim: «Ruhumun ne gördüğünü size anlatmam için oturunuz. Oruç günlerinde oruç tutmayan kişi, pis ve tiksindirici şeyler yiyecektir. Onun için de ben bugün yemeyeceğim ve bütün oruç günlerinde orucumu bozmayacağım». Doktorlar, şaşkınlıklarından bir kırmızılaşıyorlar, bir sararıyorlar ve hastalar da beni dikkatli dinliyorlardı.

Sonra, birçok doktorlar toplandılar. Ben de kendilerine, artık hiçbir şeyim ağrımadığını kendilerine söyledim. O vakit birçok insan bana gelmeğe başladı ve ben de kendilerine, canımın gördüğü şeyi anlatıyordum. Ancak, polisler halkı kovmaya başladı ve beni de başka bir hastaneye götürdüler. Orada tamamen iyileştim ve doktorlara, tıp öğrencilerinin üzerimde yaptıkları açmaları, mümkün olduğunca daha çabuk bir zamanda kapatmaları ricasında bulundum.

O vakit beni ameliyat masasına koydular ve doktorlar bedenimi açtıkları zaman dediler ki: «Tamamen sağlıklı olan bir insanı niçin ameliyat ettiler»? Ben onlara hastalığımın ne olduğunu sordum. Onlar da bana cevaben dediler ki: «Bağırsaklarınız bir çocuğun ki kadar sağlıklıdır». Onlara dedim: «Ameliyat esnasında gözlerim bağlıydılar.

Ancak buna rağmen, ruhumun bedenden dışarı çıkıp yukarıda tavanda durduğu zaman içimi gördüm».

Sonra da, benim ameliyatımı yapan doktor da geldi. Beni yakından görünce dedi: «Hastalığı nerededir? Bütün bağırsakları dağılmış ve kanserden harap olmuş bir durumdaydılar ve şimdi de tamamen iyidir». Ben ona cevap verdim: «Allah, merhametini benim gibi günahkâr birinin üzerinde gösterdi. Daha yaşamam ve benim başıma gelenleri başkalarına da anlatmam için. O Allah ki, içimde harap olan ne varsa aldı ve bana yeni sağlıklı uzuvlar verdi. Bunu ölünceye kadar herkese anlatacağım».

Sonra da doktora dedim: «Nasıl aldandığınızı gördünüz mü»? O da dedi: «Senin içinde, hiçbir şey sağlıklı değildi». Kendisine sordum: «Şimdi ne zannediyorsunuz»? O da cevap verdi: «Seni Allah yeniden hayata döndürdü». O zaman dedim: «O'na inanırsanız, istavroz çıkarınız ve kilisede evleniniz. Fakat, doktor kızardı, çünkü o Yahudi idi. Ve dahi şunu da ekledim: "Allah'ın hoşuna gidecek insanlardan ol"».

Sonra hastaneyi bıraktım ve daha önce kendisiyle alay edip haram yiyici olarak nitelediğim papazı çağırdım. Başıma gelenlerin tümünü kendisine anlattım. Günah çıkardım, İsa'nın kutsal Dinsel Sırları'nda kutsal şarap içtim. Devamında, onu, evimi takdis etmesi için çağırdım. Çünkü bugüne kadar küçüklük, sarhoşluk, kavga ve alay etme hakimdi.

Şimdi ben günahkâr Klavdiya, kırk yaşındayım, Allah'ın ve gökyüzünün Kraliçe'sinin yardımıyla Hristiyanca yaşıyorum. Muntazaman kiliseye Allah'ın mabedine gidiyorum ve Allah bana yardım ediyor. Dünyanın her yerinden ziyaretçilerim var. Ben de kendilerine, başıma gelenleri, gördüğüm ve işittiklerimi anlatıyorum. Allah'ın yardımıyla, hepsini kabul ediyor, onlara daha önce nasıl olduğumu, başıma gelenleri ve şimdi de niçin inançlı biri olduğumu kendilerine anlatıyorum.

Allah'a şükürler olsun! Herkese nasıl yaşamaları gerektiğini ve hayatlarında dikkat etmeleri lâzım olduğunu öğütlüyorum. Çünkü gerçekten başka dünya ve başka hayat da var. Herkes bu dünyada yaptıklarının hesabını verecektir. Burada yaptıklarına göre de tamamen adil bir mükâfat veya ceza alacaktır, hem de ebedi olarak. Hepiniz Allah'ın rızasını kazanacak şekilde ve Hristiyanca yaşayınız. Amin!

Üstgiuzina

Klavdiya

Nikitsisna

Rusça'dan tercüme edilmiştir.

(ΧΟΤΖΑΣ ΕΓΙΝΕ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ)**Hoca Hristiyan Oldu**

Cuma, 14-10-2005 09:19:20

Sağlam kaynaklara göre, Mısır'ın tanınmış bir Hocası, ailesiyle birlikte Müslümanlığı bırakıp Hristiyanlığı seçerek vaftiz oldu. Suda (Girit) Amerikan üssünde çalışmakta olan bir Amerikalı albay da Ortodoks Hristiyan olarak vaftiz edildi. Şunu da hatırlatalım ki, bu iki mucizenin evvelinde, Suudî Arabistan'lı çok zengin adamın yeniden dirilişi da meydana gelmişti. (Bak, S.O. fasikülü, sayı 59).

Ancak, tanınmış Hocanın, ki anlaşılır sebeplerden dolayı ismini yayınlamıyoruz, Hristiyanlığı seçmesine sebep olan sansasyonel olay neydi? Kendi anlattıklarına göre, yön değiştirmesinin sebebi bir mucizeye dayanıyor. Sabık Hoca ve şimdi de yeni Hristiyan olmuş olanın küçük kızı, tedavisi olanaksız hastalığa tutulmuştu. Mısır'da kısa bir zaman öncesine kadar yaşadığı bütün hastaneleri gezmiş, hatta dış memleketlere de gitmiş ve birçok doktoru da ziyaret etmişti. Hemen hemen bütün doktorlar aynı görüşe varıyorlardı. Tedavi olmasını tavsiye ediyorlardı, fakat yine de, ölümü önlemek için pek bir işe yaramayacağını da söylüyorlardı. Bir de, babasına, kızını evine almasını tavsiye etmişlerdi. Çünkü artık tedavinin olmadığına inanıyorlardı. Ümidini kesmiş olan çok güzel sesli Hoca, her gün Allah'a yardım için yalvarıyordu.

Onu üzgün gören bir yakın arkadaşı, kızının yastığının üstüne bir haç koymasını tavsiye etti. Bunu duyan Hoca tepki gösterdi... «Böyle bir şey yapmam mümkün değildir. Ben dinimi satacak değilim...», dedi. Fakat, haç koyma fikri onu ilgilendirmeğe başladı. Hiç kimseye bir şey söylemeden, bir haç satın aldı ve odada yalnız olduğunda, kızının yastığının üzerine onu koymağa başladı. Günler geçiyor ve kızı çevreyle irtibatını keserek komaya girdi. Ailede herkes ve sabık Hoca olarak hizmet verdiği bölgedekiler de ölümü beklemeğe başladılar. Ümitsiz baba, gece gündüz onun yanında ağlayarak oturuyordu. Şimdi söylediğine göre ise, içinde hep bir şeylerin olacağından ümidi vardı.

Akşamın birinde, üzüntülü baba, kızının elini tuttuğu bir anda, yastığının üzerinde olan haçtan bir kuvvetli ışığın çıktığını gördü. Öyle ki bütün yatağına dağıldı. Önceleri bir rüya gördüğünü veya da sıkıntısından dolayı düşüncelerinden ötürü bir şeyin olduğunu zannetti. Ancak, ışığı meydanda görüyordu. Ansızın, kızının yataktan kalktığını ve de şöyle konuştuğunu görür: «Baba, açım. Bana yemem için bir şeyler

getir»! Ümitsiz Hoca, ne olduğunu anlayamıyordu. Sevinçli bir şekilde mutfağa gitti. Onun sesleri hanımını ve komşularını da kaldırdı. Kısa bir zaman içerisinde, evinde, iğne atsan yere düşmezdi. Kendisi, tekrar tekrar ne olup bittiğini söylüyordu. Haçın mucizesi hakkında da konuşuyordu. Aynı zamanda, kendisine, küçük kızının yastığına haç koyma önerisinde bulunan arkadaşına da telefon etti ve ona teşekkürlerini sundu.

Onun komşuları ve arkadaşları, olan bu mucizeyi, Müslümanların kabul ettikleri, Aziz Yorgos'a mal etmek istediler. Fakat o, haçın gücünü biliyordu. Mucizeyi yaşadı. Artık kızında hiçbir şey yoktu. Kızının durumunu bilen ve tedavisini yapan doktorlar, yeni yapılan muayenelerde hiçbir şeyin olmaması yüzünden onlar da gözlerine inanamıyorlardı. Bu mucizeden birkaç gün sonra, Hoca artık kararını vermişti. Hanımına, Hristiyan olacağını söyledi. Hanımı önce tepki gösterdi ve kendisiyle ailesinin, Müslümanlardan göreceği kovuşturmaları düşündü. «Bizi öldürecekler», diyordu. O ise artık yolunu çizmişti. Mısır'dan temelli ayrılacaklarını kendisine bildirdi. «Hristiyan olarak vaftiz edileceğiz ve artık başka bir memlekette yaşayacağız». Nitekim öyle de yaptı.

Ancak, kendisinin İsa Mesih'in kilisesine giriş haberi, hizmet ettiği şehirde olduğu kadar, Müslüman din adamları çevresinde de hızla ve geniş bir şekilde yayıldı. Bugün, sabık Hoca ve şimdi de yeni vaftiz olmuş olan Hristiyan, ilâhiyat okuyor. Bugün, Müslümanlar, kendisini ve ailesini yakalayana ödül vereceklerdir. Daha fazla bilgi yayınlayamamızın sebebi de budur.